

ရွက်ရေမီး

အချစ်တစ်ခါးသည်...

အခန်း(၁)

နော်နော်တဲ့.....။

ထူးဆန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ပြောရမလား။ မိန်းမ မဆန်တာတော့ အမှန်ပဲ။ အပြင်ပန်း ကြည့်ရင်တော့ မိန်းမဆန်တယ် ပြောရမှာပေါ့။

တကယ်တမ်း အတွင်စိတ်က လုံးဝမိန်းမ မဆန်တာ နော်နော်ကိုယ်နော်နော် အသိဆုံးပဲ။

မိန်းမဆန်ရင် ယောက်ျားလျှာ၊ ယောက်ျားလုံးလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နော်နော်က မိန်းမစစ်စစ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နော်နော်ရဲ့စိတ်က ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားမျိုးနဲ့ အများစု သွားတူနေတာပါ။

ဘယ်အရာမဆို အကောင်းအဆိုး ဒွန်တွဲစမြဲပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် နော်နော်ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား များလည်း အကောင်းအဆိုးဒွန်တွဲနေနိုင်ပါတယ်။ ပုထုဇဉ်ကိုး။

နော်နော်က သူများနဲ့မတူတာကို နော်နော်ကိုယ် နော်နော်ပဲ သိတာ။ သူများတွေ ကြည့်ရင် တော့ နော်နော်က သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်ကြမှာပါ။ လူဆိုတာကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော့ ထူးဆန်းတယ် ထင်တတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နော်နော်က တခြားမိန်းမတွေနဲ့ တကယ်ကို မတူတာပါ။

နော်နော် လှချင်ပါတယ်။ မိန်းမဆန်ဆန် နဲ့နဲ့နှောင်းနှောင်းလေးကို လှချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အလှပြင်ရမှာကိုတော့ နည်းနည်းလေးမှကို စိတ်မရည်ပါ။

ပြီးမှ မိန်းမဆန်ဆန် ခွဲနဲ့မပြောတတ်ပါ။ နော်နော် ရင်ထဲရှိတာကို တုတ်ထိုးအိုးပေါက်ပဲ ပြော တတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်စကားတော့ နော်နော် မပြောပါ။ စကားလှအောင် သွယ်ဝိုက်ပြီးလည်း မပြော တတ်ပါ။ နော်နော် နှုတ်ဖျားသကာ ပျားမရှိပေမယ့် အမှန်တရားကတော့ ကပ်ငြိမ်တွယ် နေတတ်ပါ၏ ။ စိတ်ထဲမပါသော အပိုစကားများကိုလည်း မဆိုတတ်ခဲ့သော နော်နော်ပါ။

ပြီးတော့ နော်နော်က ဘယ်အရာကိုမဆို လက်တွေ့ဆန်ဆန်ပဲ ဝေဖန်ကျင့်သုံးတတ်သူပါ။ ခေတ်ပညာတတ်မို့ သိပ္ပံနည်းကျ လိုက်နာတာ မဟုတ်ပါ။ အတွေးအခေါ်မရှိတဲ့ ပညာတတ်တွေ လည်း ရှိပါတယ်။ နော်နော်ရဲ့ ပင်ကိုအသိကိုက လက်တွေ့ဆန်တာပါ။

တစ်ဖက်သားအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ အမြဲဆက်ဆံတတ်တဲ့ နော်နော်ဟာ သူ့ကြောင့် တစ်ဖက်သား ထိခိုက်နစ်နာမှာကို လုံးဝမလိုလားသူပါ။

နော်နော်အပေါ် ကောင်းထားတဲ့သူကိုလည်း ဆယ်ဆပြန်ကောင်းတတ်သူပါ။

ဘယ်တော့မှ သူများအပေါ် မဟုတ်တာ မလုပ်တဲ့နော်နော်ဟာ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်း လည်း သိပ်မမက်တတ်သလို သူချစ်ခင်တွယ်တာမိပြီ ဆိုရင်လည်း တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရင်ထဲ အသည်းထဲကပါ ခင်မင်တတ်သူဖြစ်ပြီး သူ့အပေါ် မကောင်းတတ်သူဆိုလည်း တစ်သက်လုံး ကို လှည့်မကြည့်တတ်။

အမျက်မကြီးပါဘူး။ အမှတ်သညာတော့ ကြီးတတ်၏ ။ အချစ်မကြီးလို့ အမုန်းအမျက်လည်း မကြီးတတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အမှတ်တော့ကြီးသည်။

ပြီးတော့ လွယ်လွယ် မယုံတတ်သလို သံသယလည်း ကြီးတတ်၏ ။

နော်နော်ဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကိုလည်း အထပ်ထပ် အခါခါ ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်သူ ဖြစ်သည်။

အဲဒီ တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ နော်နော်က တစ်ဇွတ်ထိုးမလေးဟု...

...။

အများအမြင်မှာတော့ နော်နော်ဟာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး
မကောင်းတဲ့သူ။

ဒါပေမဲ့ နော်နော်ဟာ သူ့ထက်နိမ့်ပါးတဲ့သူတွေရင် အင်မတန်မှ
သနားကြင်နာတတ်ပြီး သူ့ ထက်သာတဲ့သူတွေကိုဆို လွယ်လွယ်နဲ့
အထင်မကြီးတတ်သူပါ။ သူတစ်ပါးကြီးပွားတာကို မနာလို လုံးဝမဖြစ်တာ အမှန်ပါ။
ဒါပေမဲ့ လုံးဝအထင်မကြီး မကိုးကွယ်တတ်ပါ။

သံသယတွေ ကြီးစိုးတတ်ခဲ့တဲ့ နော်နော်ဟာ ဆယ်ကျော်သက်တုန်းက
ယခုလို သံသယအိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ယုံတတ်တဲ့ ဆယ်ကျော်သက်မလေးပဲ
ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာ ပန်းပုဆရာက နော်နော်ကို
ပုံစံပြောင်းပစ်ခဲ့သည်။

လူတွေကို သံသယဝင်တတ်အောင် လူတွေကပဲ သင်ပေးခဲ့သည်။
မယုံတတ်အောင်လည်း သင်ပေးခဲ့သည်။

နော်နော် အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အကြီးကြီးလည်း
ခံစားခဲ့ရဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ စိတ်နှစ်ပြီး
မချစ်တတ်တော့တာပါမည်။

*

နော်နော်က ငယ်စဉ်ကတည်းက သီချင်းဆိုတကို ဝါသနာပါသည်။
နော်နော် ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဖေဖေက ကာရာအိုကေ ဆိုလို့ရတဲ့

ကတ်ဆက်ကလေး ဝယ်ပေး၏။ ထိုကာရာအိုကေ ကတ်ဆက်ကလေးကို
ကာရာအိုကေ တိပ်ခွေလေးတွေနဲ့ ဆိုလို့ရ၏။

နော်နော်က အသံပဲ ကြားရသော ကတ်ဆက်တိပ်ကလေးနဲ့
ကာရာအိုကေကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ဆိုတတ်သည်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက အခုလို
ဗီဒီဒီစက်တွေ ခေတ်မစားသေး။ ဗီဒီဒီအခွေ တွေလည်း သိပ်မထွက်ကြသေး။

နော်နော်တို့ရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေကတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့
နားကိုငြိမ်းနေကြမှာပါ။

အသံနဲ့ နှိပ်စက်တာလေ။

တချို့တွေက နော်နော်အသံနဲ့ ဆိုဟန်ကို ထွန်းအိန္ဒြာဗိုနဲ့ တူတယ်ဟု
ပြောသဖြင့် ထွန်းအိန္ဒြာဗို ရဲ့ အခွေတွေကိုလည်းဝယ်ကာ ထွန်းအိန္ဒြာဗို သီချင်းတွေပဲ
ဆိုနေမိ၏။

နော်နော်သည် အနုပညာမျိုးရိုးလည်းမရှိ။ အနုပညာနယ်ပယ်နဲ့
အလှမ်းဝေးပေမယ့် အဆိုတော် အရမ်းဖြစ်ချင်ခဲ့သည်။

ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်ရဲ့ "ရည်းစားဦး"၊ "1999"စတဲ့ စီးရီးစ်တွေနဲ့ နော်နော်
စိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်း တဲ့ အရွယ်ပေါ့။

ပြီးတော့ ရင်ခုန်တတ်စအရွယ်။ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပေမယ့်
အချစ်သီချင်းတွေကို တော့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း နှစ်ခြိုက်နေတတ်ခဲ့ပြီလေ။

သီချင်းတွေကတစ်ဆင့် အချစ်ဆိုတာကို
စတင်စိတ်ဝင်စားတတ်ခဲ့တယ်ဆိုလည်း မမှားပါ။

အချစ်သီချင်းတွေက နုရွလှပသလောက် တကယ်တမ်းမှာ
အချစ်စစ်ဆိုတာ ရှာတွေ့ဖို့ ခက်ခဲ ကြောင်း နော်နော် မသိခဲ့ပါ။

အချစ်စစ်ဆိုတာ ရှာဖွေလေ အေဝးရောက်လေပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့

အချစ်စစ်ကို လိုက်ရှာ ရင် အတု အတုသော တု၍ မဆုံးနိုင်သော အချစ်တု
အချစ်ယောင်တွေနဲ့သာ ဆုံစည်းရတတ်လို့ပါပဲ။ တကယ်တော့
လူတစ်ယောက်အတွက် အချစ်စစ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်ပဲ ပေါ်ပေါက်တတ်တာပါ။

တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ရနိုင်တဲ့ အချစ်စစ်ကို မတွေ့ခင်မှာ အချစ်တု
အချစ်ယောင်တွေက အများကြီး ကာဆီးထားသေးသည်။

ထို့ကြောင့် အချစ်မတော်တော့ ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။

အသွားမတော် တစ်လှမ်းတည်းနဲ့ ဒုက္ခရောက်နိုင်သလို အစားမတော်ရင်
တစ်လုပ်တည်းနဲ့ လည်း ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။ အချစ်မတော်တော့လည်း
ဒုက္ခနဲ့တွေ့ရပြန်တာပဲပေါ့။

ထွန်းအိန္ဒြာဗိုရဲ့ ရည်းစားဦးသီချင်းကို အရူးအမူးစွဲလမ်းမိချိန်မှာ
အသက်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်။ ဘယ်လိုပဲ ဆယ့်ရှစ်နှစ်မှ အသက်ပြည့်တယ်ပြောပြော
နှလုံးသားကတော့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်နဲ့လည်း အသက်ပြည့်ချင် ပြည့်တာပဲလေ။
ဒါပေမဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် နှလုံးသားဟာ လမ်းလျှောက်တတ် ကာစ
ကလေးတစ်ယောက်လို ယိုင်တိယိုင်ထိုးနဲ့။ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်က ဖျတ်ခနဲ။
ဖြိုးခနဲ။ ထိတ်ခနဲ။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်မ နှလုံးသားဆိုတာ လမ်းလျှောက်တတ်စကလေးလို
ရင်ခုန်ဖို့ပဲသိသေးတာပါ။ ရင်ခုန်သင့် မခုန်သင့်ဆိုတာကို
ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်းမရှိသေးပါ။ တည့်တည့်မတ်မတ် ရင်ခုန်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိသေးပါ။

ပုစွန်ဆိတ်လေး ဘယ်လိုငယ်ပေမယ့် ပင်လယ်တော်
ကူးတတ်တာပဲလေ။ မိုးလေဝသ အခြေအနေတော့ သိချင်မှ သိမှာပေါ့။

နော်နော်လည်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်နဲ့ ရင်ခုန်တတ်ခဲ့ပါတယ်။ ခုန်တာမှ
ရုပ်ချောတဲ့သူတွေ လည်း ရင်ခုန်၊ စာတော်တဲ့သူတွေလည်း ရင်ခုန်၊
ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့သူတွေလည်း ရင်ခုန်၊ အပြောချိုတဲ့သူတွေ လည်း ရင်ခုန်၊

ဂျစ်ကန်ကန် မိုက်တိမိုက်ကန်းလေးတွေလည်း ရင်ခုန်။

ခုန်နိုင်လွန်းတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို ကိုယ့်ဘာသာတောင် ပြန်လန့်မိသည်။

ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ မသိစိတ်က အင်မတန်မှ ထက်မြက်တယ် ဆိုရမလားမသိ။ ကိုယ့် ကိုယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က သဘောကျနေပြီဆိုရင် အဲဒီ လူ ဖွင့်မပြောခင်ကတည်းက မသိစိတ် က ရိပ်မိနေခဲ့ပြီ။

မိန်းမဆိုတာက ကိုယ်က စတင်သဘောကျ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတာမှမဟုတ်တာ (ဒီနိုင်ငံမှာ ပြောတာပါ)။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုသဘောကျတဲ့သူများလေလေ၊ ကိုယ်က ရွေးချယ်ခွင့်ပိုရလေပေါ့။ ထို့ ကြောင့် နော်နော်ကလည်း ကိုယ့်ကို ယောက်ျားလေးတွေ သဘောကျရင် ကျေနပ်တတ်ပါ၏ ။ သူငယ် ချင်းတွေ ကြားထဲမှာ "ငါ့ကို ဘယ်ငါတို့လိုက်နေတာပေါ့"ဟု ပြောရတာ ကိုလည်း ပါးစပ်အရသာ တွေ့လှပါ၏ ။

အဲဒါတွေက တကယ်အနှစ်သာရမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဆယ့်ခြောက်နှစ်မ တစ်ယောက်က မခွဲ ခြားတတ်ခဲ့ဘူးလေ။

ပိုဆိုးတာက နော်နော်ဘဝက ဘောင်ကျဉ်းခဲ့သည်။ နော်နော်အမေက နော်နော်ကို အရမ်း ချုပ်ချယ်သည်။ အချစ်ဝတ္ထုမဖတ်ရ။ ဘာပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမှ မသွားရ။ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း လုံးဝ မထားရ။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတောင် ရိုးရိုးအေးအေးလေးတွေနဲ့ပဲ ရွေးပေါင်းစေကာ ခပ်သွက်သွက် အကဲလေးတွေနဲ့ မပေါင်းရ။

ဒီတော့ နော်နော်က လူနဲ့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း ဘာမှမသိခဲ့သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

နော်နော်ဘဝက အင်မတန် ပျင်းစရာကောင်းခဲ့သည်။

ဘောင်ကျဉ်းလွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ လွတ်မြောက်မှုကို ရှာဖွေရင်း

ထွက်ပေါက်ရှာ တတ်တာ သဘာဝပဲ။ အဲဒီ ထွက်ပေါက်ဟာလည်း အချစ်ကလွဲလို့ ဘာများဖြစ်ဦးမှာလဲ။

နော်နော်လည်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်နဲ့ အချစ်ကို စပ်စုမိခဲ့သည်။
တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ မကိုင်တွယ်တတ်ရင် မီးထက်ပူတတ်တာကိုတော့.....။

*

နော်နော်တို့ ကိုးတန်းဖြေကာနီးမှာ ကျောင်းသားပွဲတော်နဲ့
ဆရာကန်တော့ပွဲလုပ်သဖြင့် နော်နော်တို့တွေ ကျောင်းမှာ ညဘက်သွားပြီး
ပြင်ဆင်ရ၏။ ကျောင်းသားတွေက ကျောင်းထဲမှာ ညအိပ်ကြပြီး
ကျောင်းသူတွေကတော့ နီးစပ်ရာ ဆရာမတွေအိမ်မှာ စုအိပ်ကြသည်။

အဲဒီ ညကပေါ့။

နော်နော်တို့ မိန်းကလေးတွေက အခမ်းအနားအပြင်အဆင်အတွက်
ဖဲပြားတွေကို ပန်းပွင့် ပုံဖော်သူကဖော်၊ စာလုံးညှပ်သူညှပ်နဲ့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတုန်း
နော်နော်တို့နားကို ဆယ်တန်းက အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်ထက် အတန်းကြီးလို့သာ ဆယ်တန်းက အစ်ကိုကြီးလို့ ပြောရတာ
။ တက်တော့ သူက ပုသေးသေးကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။ အသားဖြူဖြူ၊
နှုတ်ခမ်းရဲရဲကလေးနဲ့ ပြုံးလိုက်ရင် နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

"ညီမလေး"

နော်နော်တို့ဘေးမှာ ဆယ်တန်းအစ်မကြီးတွေလည်းရှိသည်။

"ကိုဆု..... ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဒီညီမလေးဆီ လာတာ"

"ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဒါလေး ပေးချင်လို့။ ရှေ့.... နော်နော်လေး"

သူလှမ်းပေးတဲ့ စာအုပ်ကို ဘာမှန်းမသိဘဲ

နော်နော်လှမ်းယူလိုက်မိသည်။ သူက ပေးပြီးတာနဲ့ ထွက်သွားပြီ။

"ဟဲ့.... ဘာစာအုပ်လဲ....ပြစမ်း"

အစ်မကြီးတွေက နော်နော်လက်ထဲက ဆတ်ခဲဆွဲလှသွားသဖြင့်

စာအုပ်ကလေး သူတို့လက်ထဲ ပါသွားသည်။

"အံ့မယ်..... သီချင်းစာအုပ်ဟဲ့။ ထွန်းအိန္ဒြာဗိုရဲ့ ရည်းစားဦးစာအုပ်ပဲ"

"ထွန်းအိန္ဒြာဗိုက မိုက်တယ်နော်၊ သူ နှုတ်ခမ်းအညိုရောက် ဆိုးတာကို အပြတ်ခိုက်တယ်ဟာ"

သီချင်းစာအုပ်လေးကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ကြည့်နေကြသည်။

"ဟဲ့.....ဒီမှာ စာရေးထားသေးတယ်ဟဲ့"

"ဘာစာရေးထားတာလဲ"

"နော်နော်ကိုချစ်တယ်။ နော်နော်လေးက ကိုကိုရဲ့ ရည်းစားဦးပါပဲတဲ့"

"ဟယ်.....ဒါဆို ကိုဆုက နော်နော်ကို ရည်းစားစာပေးတာပေါ့"

"ဟုတ်မှာပေါ့"

"ဟယ်တော်"

"ကာယကံရှင်ကို ပေးဖတ်လိုက်ပါဦးဟဲ့"

နော်နော် လက်ထဲရောက်လာတဲ့ သီချင်းစာအုပ်လေးကိုကိုင်ပြီး နော်နော်

ရင်တွေခုန်နေမိ သည်။

ကိုဆုဆိုတာ နော်နော်အစ်ကိုဝမ်းကွဲရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။

မျက်မှန်းတန်းမိရုံလောက်ပဲ သိတာပါ။ ကိုဆုက အရပ်ပုပေမယ့် နော်နော်ကလည်း ဂျပမလေးမို့ သူပုတာကို ဗွေမယူမိ။ နော်နော်က အသားညှိတာမို့ အသားဖြူနှုတ်ခမ်းရဲလေး ကိုဆုကို သဘောကျသလိုလိုတော့ရှိသား။

ကျောင်းသားပွဲတော်မှာ တီးဝိုင်းပါတာမို့သီးချင်းဆိုမယ့် ကျောင်းသားတွေ သီချင်းတိုက်နေကြတယ်။

ကိုဆုက "အချစ်စစ်ဆိုတာ"ဆိုတဲ့ သီချင်းကို မု(ဒ်)အပြည့်နဲ့ တိုက်နေတာပါ။ ခင်မောင်တိုး အသံမထွက်ဘဲ ကလေးသံပဲ ထွက်နေတဲ့ ကိုဆုရဲ့ အချစ်စစ်ဆိုတာ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို သဘောကျတဲ့ သူဆိုလို့ နော်နော် တစ်ယောက်ပဲရှိမည် ထင်ပါ၏ ။

"လိုချင်တာများရှိရင်လည်း ပြောပါလေ.....အချစ်အတွက် အသက်ကို စွန့်ရဲတယ်"

အဲဒီ သီချင်းစာသားတွေက နော်နော်အတွက် ဆိုနေတာများလား။

အဲဒီ ညက နော်နော် ရင်တွေစပြီး ခုန်ခဲ့ပါသည်။ တီချယ်တို့အိမ်မှာ ပြန်အိပ်တာတောင် စိတ်တွေက ကျောင်းထဲရောက်နေ သေးသည်။ နော်နော် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။ နော်နော် နဲ့အတူ တီချယ်အိမ်မှာအိပ်တဲ့ ဆယ်တန်းအစ်မတွေကလည်း နော်နော်ကို စ, နေကြသေးသည်။

တီချယ်မသိအောင် ကျိတ်ပြီးစနေကြတာပါ။ တီချယ်က သူ့ကိစ္စတွေနဲ့သူ အလုပ်ရှုပ်နေတာမို့ ကျောင်းထဲကနေ ပြန်မလာနိုင်သေးပါ။

"နော်နော်..... ကိုဆုကို ပြန်ကြိုက်မှာလား"

"မသိပါဘူး အစ်မရယ်၊ ကိုဆုက စာတော်လား"

"နော်နော်က စာတော်မှ ကြိုက်မှာလား"

"မေးကြည့်တာပါ"

"တော်လည်းမတော်၊ ညံ့လည်းမညံ့ပေါ့ဟာ။ အလယ်အလတ်ပဲပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

နော်နော်က စာတော်သော ကျောင်းသူတစ်ယောက်မို့ စာတော်တဲ့သူကို ပိုအထင်ကြီးသည်။

ကိုဆုက သာမန်ပဲဆိုတော့ နော်နော် နည်းနည်းတော့ စိတ်ပျက်သွားသည်။ နော်နော်လိုပဲ စာတော်ရင် ကောင်းမည်ဟု တွေးနေမိသည်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကို မှတ်ဉာဏ်စွမ်းအား နဲ့ သတ်မှတ်လို့ မရဘူးဆိုတာကို ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် နော်နော် နားမလည်သေးပါဘူး။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုတဲ့ အရွယ်မှာ ဘဝကြင်ဖော်ရွေးချယ်ရင်လည်း မှန်ကန်စွာ ရွေးချယ်နိုင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းတော်တော် နည်းတာကိုလည်း မသိဘူး။

နော်နော်သိတာက အချစ်ကို မြည်းစမ်းကြည့်ချင်တာ။

သီချင်းတွေထဲက အချစ်ဆိုတာကြီးကို အပြင်မှာ တကယ်ထိတွေ့ချင်တာ။

အလွမ်းဆိုတဲ့ စာသားလှလှလေးရဲ့ အရသာကို မြည်းကြည့်ချင်နေတာ။

ချစ်ကြိုက်ကွဲညား အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ကြည့်ခွင့်မရသေးပေမယ့် စနိုးဂြိုက်နဲ့ စင်ဒရဲလားတို့ကို အားကျနေခဲ့တာပါ။

အချစ်ကို တန်ဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တန်တဲ့ တရားကြီးလို ထင်နေခဲ့တဲ့ နော်နော်ဟာ.....။

အခန်း(၂)

နော်နော် ကျူရှင်တက်တဲ့နားမှာ ကိုဆုက နေ့စဉ်လာစောင့်သည်။

"ကိုဆုက ဆယ်တန်းလေ၊ စာမကျက်ဘူးလား"

"ကျက်လို့မရဘူး၊ နော်လေး မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေလို့"

"စာမေးပွဲ ကျနေဦးမယ်"

"စာကျက်စေချင်ရင် အဖြေပေးလေ"

"အာ.... နော်တို့ ငယ်ပါသေးတယ်"

"ကိုယ့်ကို မသနားဘူးလား။ ကိုယ် စာမေးပွဲကျရင် နော်လေး တရားခံ"

"ကိုယ့်ဘာသာ မကျက်လို့ကျတာ"

"ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ရင် အောင်အောင်ဖြေပြမယ်လေ"

"နော် ရည်းစားမထားရဲဘူး။ ကြောက်တယ်"

"ဘာကို ကြောက်တာလဲ"

"အမေ သိရင်သတ်မှာ"

"အမေသိရင် ကိုယ့်ဆီ ပြေးခဲ့ပေါ့"

"နှစ်ယောက်လုံး အသတ်ခံနေရဦးမယ်"

"မသိစေရပါဘူး"

"နော် စဉ်းစားဦးမယ်"

"နော်လေး အဖြေပြန်ပေးမှ ကိုယ်စာကျက်မှာနော်"

အဲလိုနဲ့တွေ့တိုင်း တကျီကျီ အဖြေတောင်းနေသည်။

အဲဒီ အချိန်တုန်းက TITANIC ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဆန်းထချိန်လည်းဖြစ်၏

။ အဲဒီ ဇာတ်ကားထဲက လီယိုနာဒိုနဲ့ ကိတ်ဝင်းစလက်တို့ ပုံလေးတွေပါတဲ့ဘောပင်၊
ဗလာစာအုပ်လေးတွေကလည်း လှမှလှ။

ကိုဆုက တစ်ခါဆိုတိုင်း TITANIC ဇာတ်ဝင်ခန်းပုံလေးတွေပါတဲ့

ဘောပင်တစ်ချောင်း လက်ဆောင်ပေးတတ်၏ ။

မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးရဲ့ Romance ပုံစံလေးတွေက နော်နော်ကို

ရင်ခုန်စေခဲ့သည်။

ကိုဆု သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကိုဆုအတွက်

လာပြောပေးတတ်ကြသည်။

"နော်နော်..... နင် ပြန်မကြိုက်လို့ဆိုပြီး ကိုဆု

အရက်တွေသောက်နေတယ်"

"ဘာ"

"ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင် စာလည်းမကျက်ဘူး။ နင်သာ မကယ်ရင်

စာမေးပွဲမအောင်တဲ့အပြင် အရက်သမားပါ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်"

နဂိုတည်းက မကောင်းချင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ကြောင့်

မကောင်းသလိုလို လာပြောနေတာကို နော်နော် ယုံခဲ့တယ်။

နော်နော်က လွယ်လွယ်လေးနဲ့ကို ယုံတတ်တဲ့

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကိုဆုကို နှစ်နှစ်ကာကာကြီး သဘောကျလှတယ် မဟုတ်ပေမယ့်
"ငါကယ်မှရမယ်"ဟု စိတ်ကြီးဝင်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ကင်တင်ရှင်
သူရဲကောင်းမကြီးလိုလို။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မရဲ့ အတွေးတွေ ချော်လိုက်ပုံများ။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီး အင်မတန်နီးကပ်လာတဲ့အချိန်အထိ ကိုဆု
စာမျက်ကျက်သေးတော့ မနေနိုင်တော့ဘဲ ကိုဆုကို အဖြေပြန်ပေးခဲ့မိသည်။

"စာမေးပွဲ အောင်အောင်ဖြေနော်"

"စိတ်ချပါ၊ နောလေးပေးတဲ့ ခွန်အားတွေနဲ့ ကိုကိုအောင်မှာပါ"

သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကိုကိုတည်း ကိုကိုနေပေမယ့် နော်နော်ကတော့
ကိုဆုလို့ပဲ ခေါ်ဖြစ်၏ ။

ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘဲ ရည်းစားစ၊ ထားဖြစ်ခဲ့တာ နော်နော်
ယုံလွယ်မှုကြောင့်ပါပဲ။ အနာဂိတ်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးတောင် မစဉ်းစားဘဲ
ရည်းစားထားတာပါ။

*

ဒါပေမဲ့.....

နော်နော် မှားမှန်း တစ်လလောက်အကြာမှ သိလိုက်ရသည်။

အဲဒီ အချိန်မှာ နော်နော်တို့ ကိုးတန်းစာမေးပွဲဖြေဖို့ လေးရက်ပဲ
လိုတော့တဲ့အချိန်ပါ။

နွေလည် ထမင်းစားလွှတ်ချိန်မှာ နော်နော်ဆီကို ဆယ်တန်းက
အစ်မတစ်ယောက် ရောက်လာ ခဲ့သည်။ နာမည်မသိပေမယ့် မျက်မှန်းတော့

တန်းမိခွဲသည်။

"ညည်းနာမည် နော်နော်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ငါ ညည်းကို ပြောစရာရှိလို့လာတာ"

"ဘာပြောမလို့လဲ အစ်မ"

"ညည်းနဲ့ ကိုဆု ကြိုက်နေတယ်ဆို"

မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ လာမေးနေတာမို့ လန့်တော့လန့်သည်။ ကိုဆု အမျိုးများလားဟု လည်း ထင်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

"ဟဲ့ မေးနေတယ်လေ"

"ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲအစ်မ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ညည်းကို သနားလို့"

"ရှင်"

"ဟုတ်တယ်....ငါနဲ့ ကိုဆုက အိမ်နီးနားချင်း။ ကိုဆုအကြောင်း

ငါအသိဆုံးပဲ။ ဖအေက အရက် သမား၊ ဖဲသမား၊ မအေက နှလုံး၊ သုံးလုံးသမား။ အကြွေးတွေကို ပတ်ချာလည်ဝိုင်းနေတာပဲ။ နေတဲ့ အိမ်ကလည်း စုတ်ပြတ်နေတာပဲ။ ကိုဆုအောက်မှာ ညီသုံးယောက်ရှိသေးတယ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူတို့အိမ်က တပူပူတဆူဆူအသံတွေကို မကြားချင်မှအဆုံးပဲဟေ့။ ပြီးတော့ အဲလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ သူက ငါ့ကိုကြိုက်လို့တဲ့။ သူ့အကြောင်းသိနေတဲ့ငါက ပြန်ကြိုက်နိုင်မလား။ ဟွန်း....ငါ ကန်ထုတ် လိုက်လို့ ညည်းဆီရောက်လာတာ။ ညည်းက ပြန်ကြိုက်တယ်ဆို။ ကျွတ်.....ကျွတ်.....ကျွတ်..... သနား စရာကောင်းလိုက်တာနော်"

ရုပ်ရှင်ထဲက ဗီလိန်မရဲ့ အိုက်တင်မျိုးနဲ့ မဲ့ရွဲ့ကာပြောနေသော အစ်မကြီးကိုကြည့်ကာ နော်နော် စိတ်တိုသွား၏။ မခံချင်စိတ်လည်းဖြစ်မိ၊ ကိုဆုအကြောင်း ကြားရတာ တွေကလည်း မနှစ်မြို့စရာ တွေချည်းပဲမို့ လူက ဒေါသတွေထွက်ကာ ပူထူလာသည်။

"ငါ စာကျက်ရဦးမှာမို့လို့ သွားလိုက်ဦးမယ်"

အစ်မကြီး ထွက်သွားရာသို့ မျက်ရည်ဝဲကြီးနဲ့ကြည့်ရင်း ကိုဆုကို ချက်ချင်းဖြတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ ခုနေ ဖြတ်လိုက်ရင်လည်း ကိုဆုပေါက်ကွဲမှာ စိုးရသည်။ စာမေးပွဲက ဖြေရတော့မည် လေ။

ထို့ကြောင့် ကိုဆုကို နော်နော်ရော ကိုဆုပါ စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ တွေ့ဖို့ပြောကာ လောလောဆယ် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားရသည်။

ကိုဆုအကြောင်းလာပြောတဲ့ အစ်မကြီးကတော့ နော်နော်ကိုတွေ့တိုင်း သနားသလိုလို အပေါ်စီးက ကြည့်စမြဲပါ။

နော်နော် ကြိတ်မှိတ်သည်းခံကာ စာမေးပွဲပြီးအောင် စောင့်နေမိသည်။ စာမေးပွဲမပြီးချင် ဖြတ်လိုက်ရင် နော်နော်က ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ကိုဆုကို ထိခိုက်မှာစိုး၏။ မချစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့် တော့ မနှစ်နာစေချင်ပါ။

အဲဒီ လိုနဲ့ နော်နော်ရော ကိုဆုပါ စာမေးပွဲပြီးတဲ့ တစ်နေ့မှာ ကိုဆုကို ဖြတ်စာတစ်စောင်ပေး ကာ အဆက်ဖြတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ နော်နော်တို့လည်း အဲဒီ မြို့ကနေ ပြောင်းခဲ့ကြတာမို့ အလိုလို အဆက် အသွယ်ဖြတ်ခဲ့၏။

*

နော်နော်ဖခင်က အစိုးရဝန်ထမ်းမို့ နော်နော်ကိုးတန်းအထိ တာဝန်ကျရာမြို့တွေကို မိသားစု လိုက် ပြောင်းခဲ့ကြရသည်။

နော်နော် ကိုးတန်းဖြေပြီးချိန်မှာတော့ မေမေက နော်နော် ပညာရေးအတွက် နော်နော်ကို ရန်ကုန်က ဘွားဘွားဆီ ပို့လိုက်ကာ ဖေဖေနောက်ကို မေမေပဲ လိုက်သွားတော့၏ ။

နော်နော်ဆယ်တန်းတွင် ရန်ကုန်ကို ကျောင်းပြောင်းလိုက်ရတော့သည်။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ရန်ကုန်က ဘွားဘွားအိမ်မှာ လာနေကျမို့ နော်နော်အတွက် ရန်ကုန်က စိမ်းသက်မနေပေမယ့် ကျောင်းကတော့ စိမ်းနေသည်။

ဒါပေမဲ့ နော်နော်က သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ပါ။ ကိုးတန်းအထိလည်း တစ်ကောင်းပြီးတစ်ကျောင်း ပြောင်းခဲ့ရတာ ပဲလေ။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ရန်ကုန်ကျောင်းနဲ့ နယ်ကျောင်းတော့မတူဘူးပေါ့။ ထို့အတွက် စိုးရိမ်တာပဲရှိသည်။

နော်နော်ဘဝမှာ ရည်းစားဦးဆိုတဲ့ ရာထူးကြီးကို ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပေးခဲ့မိ၍ တသသတွေ့ကာ နောင်တရနေမိသည်။

ကိုယ်လည်း မချစ်ပါဘဲ ရည်းစားဦးဘွဲ့ ပေးခဲ့မိသည်။ မှားလေစွ။

နော်နော် ရန်ကုန်ကျောင်းမှာ စတက်ပြီး နှစ်ပတ်အကြာမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဝင်တိုက်မိပြီး လဲပြိုကျခဲ့သည်။ နော်နော် ထမင်းချိုင့်နဲ့ ရေဘူးတွေလည်း ပြုတ်ကျပြီး မှောက်ကျကုန် သည်။

နော်နော်ကို ဝင်တိုက်တဲ့ ကောင်လေးက နော်နော်လဲတာကို ကြည့်ပြီး လာမတောင်းပန်တဲ့ အပြင် အော်ရယ်နေသည်။

နော်နော် စိတ်တိုသွားကာ....

"နင့်ကြောင့်လဲတာ"

"အဲဒီ တော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဆရာမနဲ့တိုင်မယ်"

"တိုင်လေ"

ထိုကောင်လေးရဲ့ မထီတရီ အပြောနဲ့ ဆောင့်ကြားကြားပုံစံက ပိတ်ရိုက်ပစ်ချင်စရာပါ။ နော်နော် မျက်ရည်တွေပဲလာကာ....

"ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့ကို သွားတိုင်မှာ"

နော်နော် ထမင်းချိုင့် ခြင်းတွေကို ပြန်မကောက်တော့ဘဲကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းဘက် ခြေဦး လှည့်တော့.....

"ဟာ.....မလုပ်ပါနဲ့။ ထင်တိုင်း..... မင်းကလည်း ဝင်တိုက်သေးတယ်။ တောင်းပန်လိုက်"

"လဲသေစမ်း..... ဘာလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ။ ငါ့ကို ဆရာလာမလုပ်နဲ့နော် ထူးလေး။ မင်း ငါ့အကြောင်းသိတယ်မို့လား"

"ဟာ....မင်းကို ဟိုက တိုင်တော့မယ်"

"တိုင်ပစေကွာ"

"ကျွတ်.....တိုင်တာက အရေးမကြီးဘူး။ ငါ့အမေကို ခေါ်တွေ့ခံရဦးမယ်။ ဟေ့ကောင်မလေး... ဟေ့"

ကောင်လေးတစ်ယောက် နော်နော်နား ပြေးလာကာ....

"ဟိတ်.....နင် ထင်တိုင်းကို သွားမတိုင်ပါနဲ့ဟာ။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်နော်"

"နင်က ကြားထဲက ဘာလို့ လာတောင်းပန်နေတာလဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မတိုင်ပါနဲ့ဟာ"

"မရဘူး...တိုင်မှာပဲ။ ငါ့ထမင်းချိုင့်ခြင်း မှောက်သွားပြီ"

"ငါ့ထမင်းချိုင့်ကို ယူစားဟာ။ သွားမတိုင်ပါနဲ့"

"နင်က ဘာလို့တောင်းပန်နေတာလဲ"

"နင်သွားတိုင်လို့ မိဘခေါ်လိုင်းရင် ငါ့အမေပဲ လာရတာ ဟ"

"နင်နဲ့သူက ညီအစ်ကိုလား"

"မဟုတ်ဘူး"

"မဟုတ်ရင် သူတိုင်တာ ဘာလို့ နင့်အမေ လာရမှာလဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မတိုင်ပါနဲ့ဟာ။ နော်.... ငါ့ထမင်းချိုင့် ယူစားလိုက်"

"အစားအသောက်က အရေးမကြီးပါဘူး။ သူမတောင်းပန်လို့တိုင်မှာ"

"သူ့အစား ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ။ သွားမတိုင်ပါနဲ့နော်"

"နင်က မဆီမဆိုင် ဘာလို့ တောင်းပန်နေတာလဲလို့"

"ငါ့အမေ လာရမှာစိုးလို့ပေါ့ဟာ"

"နင့်အမေ ဘာလို့ လာရမှာလဲလို့"

"ငါ့အမေနဲ့ သူ့အဖေ ယူထားတာဟာ၊ သူ့အဖေက ခရီးသွားနေလို့ ငါ့အမေပဲ လာရမှာ။ ရှင်းပြီ လား"

"ဪ"

နော်နော်ကို အတင်းလာတောင်းပန်နေတဲ့ကောင်လေးကို နော်နော် သနားသွားသည်။

"နော် မတိုင်ပါနဲ့နော်"

"နင့်အမေကို သနားလို့ လျှော်လိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင်းကိုတော့ လုံးဝအစာမကြေဘူး၊ မှတ်ထားလိုက်"

"အေးပါဟာ.....အေးပါ၊ ကျေးဇူး.....ကျေးဇူး"

နော်နော်တို့နှစ်ယောက်သာ တိုင်ရေး မတိုင်ရေး ဆွေးနွေးနေကြတာ။
ထင်တိုင်းကတော့ နေရာမှာတောင် မရှိတော့ပါ။

ဆောင့်ကြွားကြွား ထီမထင်ရုပ်နဲ့ အရပ်က လန်ဘား။ လူက ပိန်ကပ်ပြီး
ကြွက်သားဆိုတာ ဘယ်နေရာရှာရမှန်းမသိ။

ကြည့်ရတာ ထောင့်ကို အကျိုးဘူး။ နော်နော်ကို လာတောင်းပန်တဲ့
တစ်ယောက်နဲ့များ ကွာပါ။ နော်နော်ကို လာတောင်းပန်တဲ့ တစ်ယောက်ကတော့
ရည်ရည်မွန်မွန်လေး၊ ပြုံးလိုက်ရင် သွားစွယ် ကလေးက လှစ်ခနဲ
ပေါ်လာတတ်သည်။

"နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ ငါ့နာမည် ထူးလေးတဲ့"

"ငါ့နာမည်က နော်နော်"

"အဆိုတော်ပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး၊ နောနော်မဟုတ်ဘူး။ နော်နော်"

"ဪ.....အေး၊ နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီပေါ့။ နင့်ထမင်းချိုင့်ခြင်း
ပြန်ကောက်ပေးမယ် နော်"

"အင်း"

*

အခန်း(၃)

ထင်တိုင်းနဲ့ထူးလေး။

အဖြူနဲ့အမည်း။ အရှေ့နဲ့အနောက်။

တကယ့်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်။ ထူးလေးက စာအရမ်းတော်သလောက်
ထင်တိုင်းက ချာတူး လန်နေသည်။ လပတ်စာမေးပွဲတိုင်းကျသည်။ ထူးလေးက
လိမ္မာပြီး ဆရာမတွေရဲ့အချစ်တော်။ ထင်တိုင်းကတော့ ဆရာ၊ မနိုင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်
ကောင်လေး။

ထူးလေးက လူချစ်လူခင်ပေါ်ပြီး ထင်တိုင်းကတော့ လူထုချဉ်ဖတ်။

ထူးလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်သလောက် ထင်တိုင်းကတော့
အမြဲပေတေနေသည်။

တကယ့် ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းသွား
ကျောင်းပြန်ကိုတော့ ကားတစ်စီး တည်းကပဲ အကြိုအပို့လုပ်တာတွေ့ရသည်။

နော်နော်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့သူတွေက သူတို့ရဲ့ပတ်သက်မှုကို
သိပ်မသိကြ။

နောက်ပိုင်းမှာ ထူးလေးနဲ့ နော်နော်က အရမ်းခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ
ဖြစ်သွားကြပြီး ထင်တိုင်း ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ရန်သူကြီးတွေလို
ဆက်ဆံသည်။ အမြဲအနှောင့်အယှက်ပေးတတ် သည်။ ကြာလာတော့ ထင်တိုင်းကို
ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်လာ၏ ။

နော်နော်ရဲ့ထိုင်ခုံမှာ ဝါးပြီးသားပီကေတွေ လာကပ်ထားတတ်သလို
နော်နော် စာအုပ်တွေကို လည်း ခိုးဖွက်ထားတတ်သည်။

အမျိုးမျိုး အနှောင့်အယှက်ပေးတတ်သော ထင်တိုင်း နော်နော်
တဖြည်းဖြည်းမုန်းလာ၏ ။

တစ်ခါတလေ နော်နော်ကို ဘလိုင်းကြီးဝင်တိုက်ကာ လဲကျအောင်
လုပ်လေ့ရှိသလို နောက်ကနေ ဖိနပ်ကို လိုက်တက်နင်းတုန်းကဆို ဟပ်ထိုးလဲကျပြီး
နှုတ်ခမ်းပါပေါက်ဖူးသည်။

ထူးလေး တောင်းပန်သဖြင့် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးကို မတိုင်ဘဲ
ကျိတ်ခံနေခဲ့ရ၏ ။

ဆရာမကြီးကိုတိုင်ရင် ထူးလေးအမေပဲ ကျောင်းကို လာရမှာစိုးလို့ပါ။

ဆံပင်တွေကို ပီကေနဲ့ လာကပ်သဖြင့် ဆံပင်တွေ
ကွက်ပြီးညှပ်ပစ်ရတုန်းကတော့ နော်နော် သည်းခံနိုင်ခဲ့။

သူမကို ဒုက္ခပေးပြီး အေးဆေးလေး လှည့်ထွက်သွားတဲ့ သူ့နောက်ကို
ပြေးလိုက်ကာ အားနဲ့ တွန်းပစ်လိုက်၏ ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ
ဟပ်ထိုးလဲသွားတဲ့သူ့ကိုကြည့်ကာ....

"သည်းခံတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာရှိတယ်။ နင့်ကို ဒီကနေ့ ငါ
သည်းမခံဘူး"

ထင်တိုင်းက အရယ်ရဆုံး ဟာသပြတ်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို
ဟက်ဟက်ပက်ပက် အူလှိုက်သည်းလှိုက်ရယ်မောကာ။

"မဆိုးပါဘူး။ ငါ့ကို လာထိရဲသားပဲ။ ကောင်မလေး နင် ငါ့စက်ကွင်းက
လွတ်ချင်ရင် ထူးလေးနဲ့ ဝေးဝေးနေ။ ထူးလေးက ငါ့စက်ကွင်းရဲ့ဗဟိုပဲ။ ထူးလေးနဲ့
ပတ်သက်တဲ့သူတိုင်း ငါ့စက်ကွင်းက လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါက်တယ်နော်"

"ကြောက်စရာပါလား။ ဒီမှာ ငါက ထူးလေးကို အရမ်းခင်တယ်။ နင့်ကို ဂရုစိုက်စရာလည်း မလိုဘူး။ အဲဒီ တော့ ထူးလေးနဲ့ ဝေးဝေးနေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ နင်လည်း ကောင်းကောင်းပေါက် တယ်မို့လား။"

"တောက်"

အဲဒီ နောက်မှာ ထိုင်တိုင်းက သူမတို့ကို အမြဲတမ်းနှောင့်ယှက်တတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထူးလေးနဲ့ သူမကတော့ စာအတူကျက်မြဲ၊ သင်္ချာအတူတွက်မြဲ၊ ပုံအတူဆွဲမြဲ။ ထင်တိုင်းကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ ထင်တိုင်းကတော့ သူမတို့ကို နှောင့်ယှက်ဖို့ပဲ တစ်ချိန်လုံး ကြိုးစားအားထုတ်နေရသဖြင့် လပတ် စာမေးပွဲဖြေတိုင်းကျနေသည်။

လပတ်ဖြေတိုင်း ကျနေသဖြင့် မိဘတွေခေါ်တော့လည်း ထူးလေးအမေပဲ လာရပြန်၏ ။ ထူးလေးက စာတော်သလောက် ထင်တိုင်း ညံ့နေဆိုးနေတာကို ဆရာမတွေတောင် အံ့သြနေကြသည်။

ထိုင်တိုင်းကတော့ အမြဲတမ်း မထီတရီနဲ့ ဆရာမတွေတောင် အမြင်ကတ်ကြသည်။ ပြောမနိုင် ဆိုမနိုင်။ စာကမရ။

နော်နော် ကိုယ်တိုင်လည်း ထူးချွန်သော ကျောင်းသူတစ်ယောက်မို့ နော်နော်ကလည်း ထူးလေးကိုပဲ အထင်ကြီးကာ ထင်တိုင်းကိုတော့ လုံးဝကြည့်မရ။

ထူးလေး ပြောပြလို့ ထင်တိုင်း အကြောင်းတွေပိုသိရကာ ပိုပြီးတော့ နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။

*

တကယ်က ထူးလေးနဲ့ ထင်တိုင်းက လင်ပါ မယားပါ သားတွေလေ။

ထူးလေးအမေနဲ့ ထင်တိုင်း အဖေက လင်မယားတွေ ဆိုပေမယ့် ထင်တိုင်းနဲ့
ထူးလေးတို့ကတော့ ဘာမှတော်ကြတာ မဟုတ်။ သူစိမ်းသက်သက်တွေပါ။

ထူးလေးက မအေတူသာပီပီ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးသလောက် ထင်တိုင်းက
မာကြောကြွပ်ဆတ် သည်။

သူတို့မိဘတွေက ငယ်ချစ်ဦးတွေပါ။ ကံအကြောင်း မလှလို့ပဲလား။
ဖူးစာရေးကပဲ ရှုပ်ထွေးတာ လား မသိ။ အိမ်ထောင်ဘက်တွေ
ကွယ်လွန်သွားကြတာမို့ သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြတာ။ ဒါကို ထူးလေးက
ဘာမှမပြောပေမယ့် ထင်တိုင်းကတော့ ရေရေလည်လည်ကိုသောင်းကျန်းပါသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ထင်တိုင်းအဖေက အရမ်းချမ်းသာပြီး ထူးလေးတို့က
ထင်တိုင်းတို့လို လူကုန်ထံ မဟုတ်တော့ ပိုဆိုးကာ ထူးလေးအမေကို ငွေမက်ပြီး
မြူဆွယ်တယ်ဟုတောင် စွပ်စွဲခဲ့သေးတာပါ။

စ, ယူပြီးကတည်းက အမြဲတမ်း ကလန်ကဆန်လုပ်ကာ
အမေစိတ်မချမ်းသာရအောင် အမြဲ လုပ်သည်။ သူ့အဖေပိုင်ဆိုင်သမျှကို သူ့နာမည်နဲ့
အကုန်လွှဲခိုင်းသည်။ အိမ်ပေါ်ကို ထူးလေးတို့ သားအမိ တက်လာတာတောင်
တစ်စက်မှ မနှစ်မြို့ဘဲ အမေ့ကို အိမ်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို ခိုင်းချင်သည်။

သူ့အဖေကလည်း ခရီးထွက်နေတာ များတာမို့ သူ့လုပ်ရပ်တွေကိုမသိ။
ရန်ကုန်မှာနေရင် တောင် သူ့အလုပ်တွေကို လှည့်ပတ်သွားနေတာမို့ ထင်တိုင်းရဲ့
အပြုအမူတွေကို မရိပ်မိ။

ဒီတော့ ထင်တိုင်းက အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်းကျင့်နေသည်။
ထူးလေးကိုဆိုလည်း အမြဲဒုက္ခလိုက် ပေးနေသည်။

ထူးလေးတို့သားအမိနှစ်ယောက်လုံးက သူ့ကို သည်းခံပါသည်။
အထူးသဖြင့် အမေကပိုပြီး စိတ်ပင်ပန်းရသည်။ သူမကြောင့် ထူးလေး
အနိုင်ကျင့်ခံကာ စိတ်ညစ်နေရသည်ဟု တွေးကာ အမြဲ စိတ်ဆင်းရဲနေတတ်သည်။

ထူးလေးကလည်း ရွယ်တူချင်း အပေါ်စီးကနေ ဒုက္ခပေးနေတာကို မခံနိုင်ပါ။ မျိုသိပ်ခံနေရပေမယ့် ထင်တိုင်းကိုတော့ ရင်ထဲက တူးခါးနေအောင်မုန်းသည်။ အမေ့မျက်နှာနဲ့သည်းခံနေတာပါ။ မဟုတ်လို့ကတော့ ထင်တိုင်းကို စိမိညက်ညက်ကျေအောင် ချေပစ်မိမည်။

ထင်တိုင်းအဖေကတော့ မယားမျက်နှာနဲ့ ထူးလေးကို သားအရင်း ထင်တိုင်းနဲ့ တစ်တန်းတည်း ဆက်ဆံပါသည်။ ထင်တိုင်းက အဲဒါကိုလည်း မကျေနပ်ပါ။

ထင်တိုင်းက ထူးလေးထက် လပိုင်းငယ်ပါသည်။

"မင်းညီလေးကိုတော့ နည်းနည်းသည်းခံလိုက်ပါ ငါ့သားရာ။ ဒီကောင်က မင်းလိုမဟုတ်ဘူး။ ကလေးစိတ်ပဲ။ ငါ့သားကြီးက လိမ္မာတော့ ပြောစရာမလိုဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ"

ထင်တိုင်းက ထူးလေးအမေကို အဒေါ်ကြီးဟု အလုပ်သမားတွေကို ခေါ်သလို နှိမ်နှိမ်ချချ ခေါ်ပေမယ့် ထူးလေးကတော့ သူ့အဖေကို ဖေဖေပဲခေါ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ထင်တိုင်းမသိတာ တစ်ခုက ထူးလေးသူ့ကို သည်းခံနေတာဟာ အပေါ်ယံသည်းခံခြင်း သက်သက်ပဲဆိုတာပါပဲ။ ထူးလေး ရင်ထဲကပ အာဃာတကို ထူးလေးပဲ သိသည်။

ထူးလေးက ပညာရှိ အငြိုးဖြင့် ထင်တိုင်းကို လက်တုံ့ပြန်မှာပါ။ ထင်တိုင်းလို ပေါ်တင်မုန်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထင်တိုင်းဘဝမှာ အထိခိုက်ဆုံးဖြစ်စေနိုင်မည့် ပျော့ကွက်ကိုတွေ့မှ လက်စားချေပြမှာ။

အခုဆို ထင်တိုင်း လပတ်စာမေးပွဲတိုင်းကျသည်။ ဒီပုံတိုင်း ဆက်သွားရင် သင်း ဆယ်တန်း အောင်မှာမဟုတ်။ တစ်နေ့ကျရင် ထင်တိုင်းထက်

အစစအရာရာ သာတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်စေရမယ်။

ထင်တိုင်းက သူတို့သားအမိကို ဒုက္ခပေးဖို့ စဉ်းစားနေချိန်တွေမှာ ထူးလေးကတော့ စာကိုပဲ ဖိကျက်သည်။

မေမေကလည်း သူ့ကို စာကြိုးစားဖို့ ပြောသည်။

"သား...စာကြိုးစား။ သူတို့သားအဖတွေက ပိုက်ဆံရှိတယ်။ သားကတော့ စာကြိုးစားရမယ်။ ထင်တိုင်း စာမေးပွဲမအောင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိတယ်။ သားကိုတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်စေ ချင်တယ်။ ဘဝအတွက် အာမခံချက်ရှိတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုရအောင် ကြိုးစားနော်သား"

"စိတ်ချပါ မေမေ"

သူ စာကျက်တာမြင်တိုင်း ထင်တိုင်းက နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ လှောင်ပြုံးပြုံးသည်။ အဲဒီ မခိုးမခန့် အပြုံးတွေကြောင့်ပဲ သူ ထင်တိုင်းကိုပိုမုန်းသည်။ အထက်စီးဆန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးကို အရမ်းခါးသည်။

*

ထင်တိုင်း...။

တစ်ဦးတည်းသောသား။

မေမေ ရှိစဉ်တုန်းကဆို ထင်တိုင်းကို အရပ်ကလေးတစ်ရပ်လို တမြတ်တနိုး ချစ်ခဲ့တာ။ မေမေက ဥပေက္ခာပြုထားသဖြင့် ထင်တိုင်းကိုပဲ ကမ္ဘာတစ်ခုလို သဘောထားခဲ့တဲ့ မေမေ။

မေမေဆုံးတော့ နှလုံးရောဂါနဲ့ဆုံး၏ ။ ဖေဖေရဲ့

ဥပေက္ခာတရားတွေကြောင့် မေမေဟာ အသက်ပါပေးပြီး ခံစားသွားရသည်။

ဖေဖေ ဥပေက္ခာပြုအောင်လုပ်တာ ဖေဖေ့ ငယ်ချစ်ဦးပါ။ မေမေ့ကိုယ်စား ဖေဖေ့ငယ်ချစ်ဦးကို လည်း ထင်တိုင်းအရမ်းမုန်းခဲ့သည်။

ဖေဖေက သူ့ကိုတော့ ချစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ရှေ့မှာဆိုရင် သူ့ကို သိပ်ပြီး တရေးတယူ မလုပ်။ မေမေ ခံစားရအောင် သူ့ကိုပါ ဥပေက္ခာပြုပြတာလေ။

ဖေဖေ့ငယ်ချစ်ဦးနဲ့ဖေဖေ ဘာကြောင့်ကွဲကြတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေ ဘာကြောင့် လကထပ်ဖြစ် ကြတယ်ဆိုတာ သူမသိ။ ဒါပေမဲ့ အတိတ်ဟာ အတိတ်မှာပဲ ရှိနေခဲ့သင့်၏ ။

ပြောင်းလဲဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ဆီကို ခေါ်မလာသင့်ဟု ထင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာကို သူမသိ။ မေမေ့မှာ နှလုံးရောဂါ ရှိတာကို သူမသိ။ ရောဂါသည်မေမေ့ကို ခံစားရအောင် လုပ်ခဲ့တာ သူမသိ။

မေမေ နှလုံးရောဂါနဲ့ သေတဲ့အထိ ရိုးရိုးသားသားပဲ ထင်ခဲ့တာ။

မေမေသေပြီး တစ်နှစ်ခွဲအကြာမှာပဲ ဖေဖေက ဇာတိပြခဲ့သည်။

ဖေဖေ့ ငယ်ချစ်ဦးနဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမလိုတဲ့။ ဖေဖေ့ငယ်ချစ်ဦးက မုဆိုးမဖြစ်နေတာ ကြာပြီဆိုပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်လည်းပါဦးမတဲ့။

ဖေဖေ့ငယ်ချစ်ဦးက မုဆိုးမဖြစ်သွားတော့ ဖေဖေက မေမေ့ကို နှိပ်စက်ခဲ့တာပေါ့။ တတိတခံစား ရင်းနဲ့ မေမေ ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဖေဖေလည်း လူကြားကောင်းအောင် တစ်နှစ်ခွဲလောက် အချိန်ယူပြကာ နောက်အိမ်ထောင် ထူခဲ့သည်။

ဖေဖေ့နောက်အိမ်ထောင် ပထမဆုံး အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့နေ့က ထိုသားအမိနှစ်ယောက်ကို သူသေသေချာချာ အကဲခတ်ပြီး သဘောမကျ ဖြစ်ခဲ့သည်။

လုံးဝကို သဘောမကျ။ မေမေ ဆုံးထားလို့ မုန်းတဲ့ဓာတ်ခံက ရှိပြီးသား။ အဲဒီ မှာမှ
ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ အေးစက်စက် မျက်ဝန်းတွေကို သူမုန်းခဲ့ သည်။

ဖေဖေက သူ့သားကို နွေးထွေးသလောက် သူက ထင်တိုင်းအပေါ်
အေးစက်ကာ သူ့သား မှ သူ့သား။

သူများအိမ်ပေါ် အခန့်သားထက်လာတဲ့ ထူးလေး သူက
သောင်းကျန်းနေသလောက် သင်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းကနေ ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ တော်ဝင်တိုက်ကြီးပေါ်ကို
တက်လာရတော့ ကျေနပ်နေ မှာပေါ့။

အဲဒါကို မွေးသဖခင်က ထူးလေးက သိတတ်လိမ္မာပြီး သူက ဆိုးသတဲ့။

အဲဒီ လိုနဲ့ သူတို့ ဆယ်တန်းနှစ်ရောက်တော့လည်း ဒီလိုပဲ။

ဖေဖေမိန်းမဟာ သူ့သား ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးထွက်ရေးကို အသည်းအသန်
ဖြည့်ဆည်းပေးနေကာ သူ့ကိုတော့ အဖက်တောင်မလုပ်။

သူ လပတ်တွေကျနေတာကိုတောင် ဝမ်းသာနေကြသေးသလားမသိ။
ရယ်စရာ ကောင်းလိုက် တာ။ ထင်တိုင်း ဆိုးပြလေ ထူးလေးက လိမ္မာပြလေပဲ။
တော်သေးတာပေါ့။ ရှိသမျှ စည်းစိမ်အကုန်လုံး ထင်တိုင်း နာမည်နဲ့ လွှဲထားလို့။

မေမေရှိတုန်းက တယုတယနဲ့ ကြက်နာခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေက သူ့အပေါ်
ဂရုစိုက်ချိန်မရှိဘဲ အပြင်မှာပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့တာ။

ခုကျတော့ ဖေဖေမိန်းမက သူ့သားကိုပဲ ဂရုစိုက်။ ဖေဖေကလည်း
အိမ်ကပ်တယ်မရှိ။ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အချိန်ဆိုလည်း သူ့မိန်းမနဲ့ အတူရှိနေတော့ သူ့မှာ
ဖေဖေနား ကပ်ခွင့်တောင်မသာ။

ဒါတွေကို ဖေဖေ နားလည်မှာမဟုတ်။ ထင်တိုင်းကို
မေမေသားမို့လို့တောင် မုန်းနေသေးလး မသိ။

ထို့ကြောင့် ထင်တိုင်း လောကကြီးကို ပိုအရွံ့တိုက်မိသည်ထင်၏ ။

ထိုင်တိုင်းရဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေက ထူးလေးနားရောက်လာတဲ့
နော်နော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး အပေါ် အလိုလိုပုံကျသွားသည်။

ထိုကောင်မလေးကြည့်တော့ သနားကမားလေးနဲ့ Color Blind
ဖြစ်နေပုံရသည်။

ထူးလေးဆိုတဲ့ကောင်ကို တော်တော်အထင်ကြီးနေပုံရသည်။ ထိုင်တိုင်း
ထိုကောင်မလေးကို လည်း အရမ်းအမြင်ကတ်သည်။

*

အခန်း(၄)

ထင်တိုင်းနဲ့ ထူးလေးတို့ကြားမှာ နော်နော်က မြေဇာပင်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပါ။
ထူးလေးကလည်း စာတော်သော၊ ထက်မြက်ပုံရသော၊ သူ့ကိုခင်မင်သော နော်နော်ကို
သဘောကျစွာ ခင်မင်နေမိပါ သည်။

ဒါပေမဲ့ မိမိနဲ့ ပတ်သက်မိလို့ နော်နော်ကို ထင်တိုင်း ဒုက္ခပေးတာ
တွေ့တော့လည်း စိတ်မကောင်းပါ။

နော်နော်ခမျာ ခုမှ ကျောင်းပြောင်းလာတဲ့ ကျောင်းသူအသစ်ပါ။
ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ ထွင်းဆိုသလို ထင်တိုင်း၏ ပြဿနာရှာခံရပေမယ့်
နော်နော်က မိန်းကလေးတန်မဲ့ ကြောက်ရွံ့မနေဘဲ ရဲရင့်သည်။ ထင်တိုင်းကို
ရင်ဆိုင်ရဲသည်။

ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း လှလှပပကလေးမို့ ထူးလေးစိတ်ထဲမှာ
နော်နော်ကို သဘောကျနေ မိသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မှာပဲ သဘောကျနိုင်သေးသည်။

ဖွင့်ပြလို့ မဖြစ်သေးဘူး။

ရင်ဖွင့်လိုက်လို့ ထင်တိုင်းသိသွားရင် အနှောင့်အယှက်ကြီးဝင်လာမှာ။

နော်နော်နားမှာ သူ ရှိနေများဆိုတော့ တစ်ပါးသူ နေရာယူမှာလည်း
မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့တွေ စာမေးပွဲကြီး ဖြေကြရပြီ။

နော်နော်နဲ့ ထူးလေးကတော့ ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်ခဲ့ပြီး

ထင်တိုင်းကတော့ မဖြေနိုင်ဘူး ချည်းပဲ အော်နေသည်။

စာမေးပွဲရက် ထူးလေးတို့ ဂိုက်ကို အိမ်မှာခေါ်ပြီး အသည်းအသန် ကျက်နေချိန်မှာ ထင်တိုင်း ကတော့ စာမေးပွဲဖြေပြီး ပြန်လာတာနဲ့ သူ့အခန်းထဲဝင်ကာ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အိပ်တော့၏ ။

သင်္ချာဖြေမယ့်ရက်ကဆို သူ့အခန်းထဲမှာ သီချင်းကို အကျယ်ကြီးဖွင့်ပြီး လိုက်တောင် ဆိုနေ သေး၏ ။ ထူးလေးတို့ သားအမိကတော့ ဘာမှမပြောသာပဲ နှာခေါင်းရှုံ့နေမိသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲပြီးတော့ ထင်တိုင်းက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ငွေဆောင်ထွက်သွားသည်။

ငွေဆောင်မှာ ထင်တိုင်းပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုရှိသည်လေ။ အပန်းသွားဖြေတာဆိုပဲ။

ထူးလေးတို့ သားအမိကတော့ ဟိုတယ်မှာ ဘာတွေသွားမွေ့ဦးမလဲ စိုးရိမ်နေမိသည်။ ထင်တိုင်း က ရောက်လေရာမှာ ပြဿနာရှာတတ်သော စွယ်စုံထင်တိုင်းလေ။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ထင်တိုင်းနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဟိုတယ်မှာ အုပ်စုလိုက် သောင်းကျန်း နေကြသည်။ ဧည့်သည်တွေထက် သူတို့ကို ပိုပြီးဂရုစိုက်နေကြရသည်။ တစ်ခုခု အလိုမကျတာနဲ့ ဖြုတ်မယ်ချည်းပဲ လုပ်နေသဖြင့် ဝန်ထမ်းတွေလည်း ခေါင်းကျိန်းနေကြ၏ ။

ဟိုတယ်က GM က အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ပြောသည်။ အိမ်မှာက ထူးလေးတို့သားအမိပဲရှိတာလေ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ထင်တိုင်းဖခင်ဆီပဲ ဖုန်းလှမ်းဆက်ခိုင်းလိုက်၏ ။ ထင်တိုင်းအဖေက စင်ကာပူမှာလေ။

ဟိုတယ်ကို ထင်တိုင်းအဖေ ဖုန်းဆက်တော့ ထင်တိုင်းက မကိုင်။

ဖုန်းမကိုင်တော့ mail ပို့လာ သည်။

ထင်တိုင်းလည်း mail ပဲ ပြန်ပို့လိုက်၏ ။

"ကျွန်တော့်ဟိုတယ်ကို ကျွန်တော် မဖျက်ဆီးဘူးဖေဖေ"

ထင်တိုင်းဖခင်လည်း ထင်တိုင်းကို မနိုင်ပါ။ ပြောမရ ဆိုမရနဲ့ လွှတ်ထားရတာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ မိဘ ဆိုတော့လည်း သားသမီးအတွက် ပူရတာ ပါပဲလေ။

ထူးလေးတို့က ထင်တိုင်း အိမ်ပြန်လာမှာ ကြောက်နေသလို ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေကလည်း ထင်တိုင်းကို မြန်မြန်ပြန်စေချင်နေကြပြီ။

သူဌေးသား ရောက်နေလို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တာက တစ်မျိုး၊ သူဌေးသားရစ်လို့ စိတ်ညစ်ရတာ က တစ်မျိုး။ ဘယ်နေ့ အလုပ်ပြုတ်မလဲဟု ရင်ထိတ်ရတာ နဲ့ ဝန်ထမ်းတွေလည်း စိတ်ညစ်နေကြပါ သည်။

ထင်တိုင်းနဲ့ သူ့သူငယ်ျင်းတွေက စိတ်ကြိုက်ကို ပျော်ပါးသောင်းကျန်းနေကြတာ။ ပြန်မယ့် ပုံလည်းမပေါ်။

ချောင်းသာမှာလည်း ဟိုတယ်ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ထင်တိုင်က ချောင်းသာထက် ငွေဆောင်ကို ပိုကြိုက်သတဲ့။

ချောင်းသာက လူများပြီး တစ်မျိုးပျော်စရာကောင်းသလို ငွေဆောင်ကတော့ အေးအေး ဆေးဆေးနေလို့ရသဖြင့် တစ်မျိုးစီပေါ့လေ။ အမှန်ဆို ငွေထင်တိုင်းက ချောင်းသာသွားရမှာပါ။ သူ့စရိုက်နဲ့ ငွေဆောင်က ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိစ္စတွေမှာ ထင်တိုင်းအဖေတောင် ထင်တိုင်းစိတ်ကို ကောင်းကောင်းနားမလည် ပါ။ နားလည်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့တာလား။ အချိန်မရတာ လား။ တကယ်တော့ ထင်တိုင်းကို နားလည်ပေး မယ့်သူ နုတ္တိနဲ့ပဲ....။

နော်နော်ကတော့ ဖေဖေတာဝန်ကျရာ မကွေးမြို့ကိုလိုက်သွားသည်။
ဆယ်တန်းဖြေပြီးချိန်ဟာ နွေလယ်ကာလမို့ အညာမြေ မကွေးမှာ အရမ်း အရမ်းကို
ပူနေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မကွေးမြို့မှာ တခြားမြို့တွေလို မြို့ပြအရမ်းကြီး မဆန်သဖြင့်
နေရတာ တော်သေး၏ ။

ဘယ်လိုမြို့ပြမဆန်တာလဲ ဆိုတော့ မကွေးမြို့ပေါ်မှာ သစ်ပင်ကြီးတွေ
တော်တော်များများ ရှိနေသေးသည်။ တမာပင်နဲ့ မန်ကျည်းပင်တွေက အများဆုံးပဲ။

တမာပင်တွေ မြင်ရုံနဲ့တင် တမာပန်းရနံ့နဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို
အလိုလို ကြားယောင်မိ သည်။

ဧရာဝတီကို အပေါ်စီးက မြင်ခွင့်ရတဲ့ မြသလွန်စေတီတော်ကြီးကိုလည်း
ညနေတိုင်း ဖူးဖြစ် သည်။

မြသလွန် လှေကားထစ်တွေကနေ ဧရာဝတီရှုခင်းကို ကြည့်ရတဲ့
အရသာက တကယ့်ကို စည်းစိမ်တစ်မျိုးပဲ။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေနုအေးတွေမှာ
တမာရနံ့တောင် မပါတော့ဘဲ လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းလွန်းလှသည်။

အဲဒီ နေရာလေးမှာ မြို့ပြရဲ့မွန်းကျပ်မှုတွေ မရှိသလို မကွေးမြို့ရဲ့
နွေလယ်ပူလောင်ခြင်းတွေ တောင် ပျောက်ကွယ်နေသလိုပါပဲ။ ဘုရားရိပ်
တရားရိပ်ရဲ့ အေးမြမှုတွေကို သဘာဝတရားရဲ့ အေးချမ်းမှုပါထပ်ပြီး
ပေါင်းစည်းလိုက်တော့ တကယ့်ကို သာယာအေးချမ်းလှတဲ့ နေရာလေးတစ်ခု
ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဘုရားပေါ်က ပြန်ဆင်းလာရင်တော့၊ မကွေးထမင်းသုပ်စိမ့်စိမ့်လေးကို စားကြသည်။

မြေပဲကြော်ဖြူးထားတဲ့ မကွေးထမင်းသုပ်ကိုလည်း နော်နော်ကြိုက်သည်။

မင်းဘူးတို့၊ ရွှေစက်တော်တို့ကိုလည်း သွားလိုက်သေးသည်။

ရွှေစက်တော်ရာသီချိန်မို့ အဆင်ပြေသွားသည်။

မကွေးမှာနေရတာ ကို နော်နော် အရမ်းပျော်နေပါသည်။

ရာသီဥတုပူတာကလွဲရင် ကျန်တာ အားလုံးအဆင်ပြေကာ နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းသည်။

ပခုက္ကူဘက်သွားတုန်းကလည်း သနပ်ခါးပင်တွေ တွေ့ခဲ့သေးသည်။ သနပ်ခါးပင်တွေ အရောင်လှအောင်လို့ သနပ်ခါးပင်တွေရဲ့ ကိုင်းခွတွေကြားမှာ မြေနီမှုန့်အိတ်တွေကို တင်ထားကြ သတဲ့။

မိုးရွာတဲ့အခါ အိတ်ထဲက မြေနီမှုန့်တွေက အရည်ပျော်ပြီး သနပ်ခါးပင်စည်တွေပေါ် စီးကျလာ တော့ နီကျန်ကျန်အရောင်ပေါက်လာကာ သနပ်ခါးတုံးဖြတ်ရောင်းတဲ့အခါ အရောင်လှပြီး ရောင်းတမ်း ဝင် ရောင်းပန်းလှသတဲ့။ တချို့ကျတော့ စစ်စေးသုတ်ပြီး ရောင်းကြသည်။

နော်နော်အတွက်တော့ အထူးအဆန်းချည်းပါပဲ။ နော်နော်က သနပ်ခါးကြိုက်သည်။ ရေချိုးပြီး ပြအီးချင်း သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းလိုက်ရရင် အေးပြီးမွှေးနေတာပဲ။

အိတ်ကပ်ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မြန်မာ့ရိုးရာသနပ်ခါးကို လိမ်းလိုက်ရတာ နဲ့ တူကို မတူ။

သနပ်ခါးလမ်းရတာ ဟာ နံ့သာဖြူတို့ ကရမက်တို့ လိမ်းရတာ နဲ့တောင်

မတူ။ နံ့သာဖြူက မွေးပေမယ့်မအေး။ လိမ်းလိုက်ရင် နည်းနည်းပူသည်။
ကရမက်ကျတော့ လိမ်းရတာ အေးပေမယ့် အနံ့ကို သိပ်မကြိုက်။
ရင်ကိုအေးမြစေသော ရနံ့မျိုးမဟုတ်။ သနပ်ခါးလောက် ဘယ်အရာမှ ပြီးပြည့်
စုံမှုမရှိ။

မကွေးမှာနေရတာ နော်နော်အတွက် တော်တော်အဆင်ပြေသည်။
ကိုဆုကိုလည်း မေ့နိုင် သည်။ ထူးလေးနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်မရှိ။
လောလောဆယ် ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးဖြစ်တဲ့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲလည်း ဖြေပြီးပြီ။
သူများတွေကတော့ အောင်စာရင်းမထွက်ခင် ကွန်ပျူတာ၊ စကားပြော
စတဲ့သင်တန်းတွေ တက်ကြသတဲ့။

နော်နော်ကတော့ အပြည့်အဝကြီးကို နားကာ စားလိုက် အိပ်လိုက်
လျှောက်လည်လိုက်နဲ့ တော်တော်အဆင်ပြေနေပါသည်။

နော်နော်ဖေဖေကလည်း အစိုးရဌာနတစ်ခုရဲ့
အရာရှိတစ်ယောက်ဆိုတော့ နော်နော်တို့ လိုက် သွားရတာ မျက်နှာပွင့်လှပါသည်။

ဖေဖေနေရတဲ့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာကလည်း ကောင်းပါသည်။

ဆိုင်ကယ်စီးတတ်ပေမယ့် နော်နော်က စက်ဘီးစီးရတာ
ကိုပိုကြိုက်သည်။ စက်ဘီးစီးတာက ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်သည်လေ။
လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီးသားလည်းဖြစ်သည်။

နော်နော်သည် ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနဲ့ပဲ ဖြတ်သန်းခွင့်ရခဲ့သူပါ။
တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ စီးပွားရေးကလည်း လူတန်းစေ့ နေနိုင်တာမို့
နော်နော်ဘဝလေး အေးချမ်းခဲ့ပါသည်။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်တဲ့နေ့။

အောင်စာရင်း ထွက်မယ်လို့ သတင်းကြားထဲက နော်နော်နဲ့ မေမေတို့
ရန်ကုန်ပြန်တက် ခဲ့ကြ၏ ။

"မေမေ....နော်နော် ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။ မတော်တဆ
နော်နော်ကျသွားရင် ရှက်လို့သေမှာ ပဲ"

"နော်နော်.....သမီးပြောတော့ ဖြေနိုင်တယ်ဆို"

"ဖြေတော့ ဖြေနိုင်ပါတယ် မေမေရဲ့"

"ဖြေနိုင်ရင် အောင်မှာပါ သမီးရယ်"

နော်နော် ထူးလေးတို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏ ။

"နော်နော်..... နင်ကလည်းဟာ သွားလိုက်တာ ပေါ်မလာတော့ဘူး"

"အခု ပေါ်လာပြီလေဟယ်"

"အောင်စာရင်း လာကြည့်တာမို့လား"

"အေးပေါ့..... ဟိုမှာ ပျော်စရာကောင်းတယ်ဟဲ့"

"နော်နော်.... အင်္ဂလိပ်စာ ထိတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲတဲ့။
နင်သေချာဖြေနိုင်တယ်မို့လား"

"ဖြေတော့ ဖြေလိုက်တာပဲ"

"နင့်အသံကလည်းဟာ။ အားမရှိလိုက်တာ"

"ငါ ကြောက်နေတာ"

"ဘာကိုကြောက်တာလဲ။ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးမရမှာ ကြောက်တာလား"

"ဘယ်ကသာ၊ ကျမှာကြောက်နေတာ"

"နော်နော်...နင်ကလေ တကယ့်စံပဲ။ နင့်လို စာတော်တဲ့သူသာကျရင် တစ်ကျောင်းလုံးကျမှာ သေချာတယ်။ ဒီမှာ နင်က အောင်ကိုအောင်မှာ။ နင် ရင်ခုန်ရမှာက ဂုဏ်ထူးဘယ်နှခုပါမလဲပဲ ရင်ခုန်စမ်းပါဟာ"

"နင်ကရော ဘယ်နှခု မှန်းထားလို့လဲ"

"မမှန်းပါဘူးဟာ။ မှန်းပြီးတော့မှ ပါမလာရင် ရှက်စရာကြီး။ လိုချင်တာကတော့ ဘာသာစုံကို လိုချင်တာ....ဟီး....ဟီး"

"နင်က အရမ်းတော်တာပဲ ပါမှာပါ ထူးလေးရဲ့"

"ရွှေချထားဖို့ကောင်းတဲ့ ပါးစပ်ကလေး။ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေဗျာ"

"ဟဲ့.... ထင်တိုင်း တစ်ယောက်ရော"

"မရှိပါဘူး၊ သူ့အဖေနဲ့ ဂျပန်ပါသွားတယ်"

"အောင်စာရင်းထွက်မှာသိလား"

"သိမှာပေါ့၊ မနက်က ဖေဖေ ဖုန်းဆက်တယ်။ ထင်တိုင်း အောင်စာရင်းကြည့်ပေးဖို့။ ငါတော့ မထင်ပါဘူး"

"ငါလည်း မထင်ဘူး။ အောင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"အေး.... သူ့သာကျရင် ဖေဖေ ဘာပြောမလဲ မသိဘူး"

"ထားပါ၊ သူ့အကြောင်းမပြောတော့ဘူး။"

ဘုရားစာရွတ်လိုက်ဦးမယ်ဟာ"

"ဒီအချိန်မှ ဘုရားစာရွတ်တော့ရော ဘာထူးမှာလဲဟ။ ကိုယ်သာ မသိရသေးတာ။ အောင်စာရင်းစာရွက်က ထွက်ပြီးပြီ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ဘုရားစာရွတ်လို့ အကျိုးမယုတ်ပါဘူး"

"အေး..... ရွတ်ရွတ်။ ဒါပဲ"

"ဟဲ့.....နေဦး၊ နင်တို့ ညကျရင် ကျောင်းမှာသွားကြည့်မှာ မဟုတ်လား။
ဘယ်အချိန်ပဲ သိရသိရ ငါ့ကိုဖုန်းဆက်နော်"

"ဆက်မှာပေါ့ဟ၊ နင်ကလည်း"

"ပြီးရော.....ဘိုင်ဘိုင်"

"အိုကေ.....ငါတို့ အောင်မှာသေချာတယ်"

ထူးလေးနဲ့ ဖုန်းပြောပြီးတော့ ကျမှာမစိုးရိမ်တော့ဘဲ ဂုဏ်ထူးပါနိုင်တဲ့
ဘာသာတွေကို ပြန်တွက် ကြည့်နေမိသည်။

ရင်တွေကတော့ တုန်စမြဲ။ နာရီတွေ မိနစ်စက္ကန့်တွေကို
မြန်မြန်ကုန်စေချင်မိသည်။ သိချင် နေပြီ။ ဆန္ဒကစောနေတော့ နာရီလက်တံတွေက
အရမ်းနှေးနေသလို ခံစားရသည်။

ဘာမှလဲ စားလို့မရ။ အိပ်တော့လည်း အိပ်လို့မပျော်။ ထိုင်မရ၊ ထမရနဲ့။
ရည်းစားထားခဲ့တုန်း ကတောင် ဘယ်လိုမှမနေ။ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း
ထွက်မယ့်ညဟာ နော်နော်အတွက်တော့ အကြီးကျယ်ဆုံး စိတ်လှုပ်ရှားမှု
ဖြစ်တဲ့ညပါပဲ။

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာတော့ ဖုန်းသံကိုပဲ မျှော်နေမိသည်။

"သမီးလေးနော်.....အိပ်လိုက်ပါလား သမီးရယ်။ မနက်ကျရင်
သိရမှာပေါ့"

"ဟင့်အင်း.....မေမေ။ သမီး အိပ်မပျော်ဘူး။ ရင်တွေတုန်နေလို့"

"ငါ့သမီး အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတာပဲ။ သမီး Result က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သိပ်မခံစားနဲ့နော်။ သမီး ရှေ့ခံရသွားမှာစိုးလို့"

အဘိုးနဲ့အဘွားပါ အိပ်မပျော်ဘဲ စကားတွေထပြောနေကြသည်။

"ငါ့မြေး ဒီလောက်စာကျက်တာ အောင်မှာပါ"

မနက်လေးနာရီထိုးတော့ ဖုန်းသံက စူးရှစွာမြည်လာခဲ့သည်။ နော်နော် အပြေးသွားကိုင်မိ သည်။

"နော်နော်"

"အေး..... ထူးလေး ပြော၊ ငါအောင်လား"

"အောင်တာပေါ့ဟ၊ နင် ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာတောင်ပါတယ်"

"ဟုတ်လား....နင်ရော"

"ငါက လေးဘာသာ"

"ဟုတ်လား.... ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်"

"ငါတော့ ဝမ်းမသာဘူး"

"ဟင်....ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ထင်တိုင်းကြောင့်"

"ထင်တိုင်း စာမေးပွဲကျလို့လား"

"ထင်တိုင်း ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်တာဟ"

"ဘာ"

"ဟုတ်တယ်..... ဘာသာစုံ All-D"

"ဟုတ်လို့လား နင်ကြည့်တာ မှားလို့လား"

"မမှားဘူး သေချာတယ်"

"မဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုခုတော့ မှားပြီထင်တယ်"

"ဘာမှ မမှားဘူး။ သူစာကို ကျိတ်ပြီးကျက်ထားတာဖြစ်မယ်"

"ငါတို့ထက်တောင် သူက သာနေတယ်၊ ဟုတ်ပါ့မလားဟယ်"

"သေချာတာပေါ့။ အကုန်လုံးကို သူက မျက်လှည့်ပြလိုက်တာပဲ။

ထင်တိုင်းက မြွေပွေးဟာ။ ဒီကောင် အရမ်းအဆိပ်ပြင်းတယ်။ မြွေဟောက်လိုလည်း
မာယာများတယ်"

"ငါ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူးဟယ်"

"အကုန်လုံး အဲလိုဖြစ်အောင် လုပ်ပြလိုက်တာပဲ၊ ဒါပဲဟာ"

"အေး....အေး.... ကျေးဇူးပဲနော် ထူးလေး"

"မလိုပါဘူးဟာ"

နော်နော်လည်း ကိုယ်စာမေးပွဲအောင်တာကိုတောင်

ဝမ်းမသာသလိုကြီးဖြစ်နေတယ်။

*